

[Min. f. off. arb. og for Grønland.]

årene indbetalte pensionsbidrag opsparede kapital jo ikke figurerer på post- og telegrafvæsenets regnskab og der som følge heraf heller ikke på post- og telegrafvæsenets regnskab forekommer den renteindtægt, som en sådan kapital ville afkaste.

Man kan således ikke ad denne vej udfinde, om post- og telegrafvæsenet er en forretning, der giver overskud eller underskud, men man må gå en anden vej, idet man må spørge, om de pensionsbidrag, der betales af post- og telegrafvæsenets personale og af etaten — efter de gældende regler henholdsvis 5 pct. og 12 pct. eller i alt 17 pct. af de pensionsgivende løndele — er tilstrækkelige til dækning af pensionsforpligtelserne over for de i post- og telegrafvæsenet ansatte.

Det må erkendes, at dette ikke er tilfældet. Hvor store pensionsbidragene skulle være, er det meget vanskeligt at udtale sig sikkert om, men efter en nærmere foretaget beregning må man regne med, at pensionsbidragene skulle forhøjes til henimod 40 pct., hvilket vil sige, at der f. eks. for finansåret 1956-57, hvor de faktisk betalte pensionsbidrag udgjorde 7 852 000 kr., skulle være betalt yderligere et beløb på ca. 10 mill. kr. Post- og telegrafvæsenets overskud, som efter regnskabet det pågældende år udgjorde 23 713 000 kr., ville således være blevet formindsket til ca. 13 mill. kr. Den beregning, jeg her har anført, og som forekommer mig at være den mest virkelighedsbetonede, der har været foretaget, har det nugældende prisniveau til forudsætning og vil naturligvis kun kunne stemme, så længe der ikke sker yderligere stigning i prisniveauet, men den viser, at det er med rette, at post- og telegrafvæsenet stadig regnes som en af statens overskudgivende virksomheder.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen har fremsat nogle bemærkninger i anledning af statsbanernes planer om at nedbringe personaletallet. Jeg vil i denne anledning gerne sige følgende:

Statsbanernes personalestyrke har siden 1952-53 været faldende, dels på grund af mindre trafik, dels på grund af rationalisering; i de sidste to år har nedgangen været ca. 400 mand pr. år, og en lignende formindskelse kan forudses også i indeværende

finansår. Nedgangen udlignes først og fremmest ved naturlig afgang på grund af alder og sygdom. Desværre kan det dog ikke helt undgås, at også afskedigelser må finde sted, f. eks. når sidebaner eller stationer nedlægges; men der vil altid i sådanne tilfælde fra statsbanernes side blive taget størst muligt hensyn til det pågældende personale.

Det ærede medlem har i samme forbindelse omtalt den planlagte nedlæggelse af statsbanernes signalværksted i Århus og har vendt sig imod denne plan, som han synes at opfatte som udslag af en tendens til at flytte mere og mere til København. Jeg vil gerne benytte lejligheden til her at sige et par ord om statsbanernes rationaliseringsbestrebelse på dette felt, fordi nedlæggelsen af signalværkstedet i Århus først herved bliver placeret i sin rette sammenhæng.

Ved en gennemgribende rationaliseringsundersøgelse, som statsbanerne i de senere år har foretaget, er det fastslået, at en sammenlægning og en fælles ledelse af de hidtidige stærkt spredte værksteds- og lagerområder inden for statsbanernes signalvæsen er påkrævet. Det kan i denne forbindelse oplyses, at alene ved den i 1956 foretagne rent administrative sammenlægning til en central ledelse af alle pågældende værksteds- og lagerområder spares årlig over 150 000 kr., uden at der blev foretaget kapitalinvesteringer.

I København anvender man til de omhandlede værksteds- og lagerfunktioner en snes bygninger, som er spredt over byen, bygninger, som for norges vedkommende allerede for 25 år siden betegnedes som uanvendelige til formålet. Hvad denne spredthed medfører af unyttig kørsel, forøget tilsyn m. v., behøver næppe nærmere at forklares. Dertil kommer, at arbejdsstederne i ikke uvæsentlig grad savner blot nogenlunde tidssvarende velfærdsforanstaltninger. Der beskæftiges i København ved de omhandlede værksteds-, lager og kolonnearbejder ca. 140 mand. I Århus beskæftiges ved tilsvarende arbejder ca. 35 mand. En overflytning til provinsen af arbejdet ville således dels medføre behov for flytning af mange københavnske specialarbejdere, dels kræve et forøget antal overordnede specialister.

Værkstedet i Århus har fortrinsvis beskæf-